

„Is-ie gek.... is-ie dan gek!” siste hij terwijl zijn kwijlend speeksel neerspatte op den brief. „Dat zal toch.... verdomme....!”

Hij keek naar de deur, of hij verwachtte dat Simon daar dadelijk binnen zou treden; dan, terwijl een grimas van woede zijn mager geel gezicht hideus vergrijsde, stond hij een oogenblik wat ineengedoken, de kop hoekig scherp op den pezigen hals; zoo bleef hij even in broedend denken, zijn hand verfrommelde de fragmenten van het couvert.

Tot hij met een gesmoorden vloek den brief in de binnenzak van zijn jaquet stak en de kamer verliet.

Aan de gedekte tafel stond Simon vleesch te snijden; hij zag vluchtig op toen Jan binnenkwam, wette nog even het mes, dat blinkend flikkerde in 't heldere licht, sneed dan met zorg en keurigheid groote roze plakken van den kouden runderrib, wipte ze handig op 't voor hem staande vleeschschaaltje.

Dadelijk achter Jan kwam Laurien binnen met den dienbak, waarop de aardappels stonden, de juskom en het schaaltje met gestoofde koolrapen.

Jan ging zitten zonder iets te zeggen, schonk zich met onvaste hand dadelijk een glas vol uit de wijnkaraf, dronk het gulzig leeg.

„Dorst?” vroeg Simon half schertsend terwijl hij zijn broeder, toen Laurien de kamer verlaten had, het vleeschschaaltje toeschoof.

Jan gaf geen antwoord, hetgeen Simon's aandacht niet trok; de maaltijden werden, vooral als Jan uit zijn humeur was, toch veelal, zoo goed als zwijgend genoten en zelfs het elkaar toereiken van schaaltjes ging dan nog nauwelijks vergezeld van een gefluisterd of half ingeslikt: „....sjeblieft”.... of „Merci”.

Doch wel viel Simon wat later de ongewone gemoedsbeweging van Jan op in het haastig, slordig zich bedienen, zoodat hij jus morste op het tafelkleed en een kwakje gestoofde koolrapen onsmakelijk naast zijn bord terecht kwam, terwijl hij zijn vleesch met mes en vork meer uit elkaar rukte en trok, dan het regelmatig klein sneed.

Juist toen Simon zich ook bediend had en rustig begon te eten, legde Jan plots zijn mes en vork neer, wierp zich achterover in zijn stoel en vroeg schorrig:

„Wat is dat noe toch met joe en dat wuuf van Leenbach?”

Zoo onverhoeds aangevallen, zag Simon met een schok op, keek in het lange magere gelaat van zijn broeder tegenover hem, dat nu in de halfschaduw van de lampekop gelig grauw leek, met in de smalle spleetoogen een dreigend loerende glinstering.

„Hoe kom je.... wat is dat noe ineens?” vroeg hij wat heesch.

„Wel, de heele stad kletst er over en jie loopt ze als een gek achteran”.

Simon zweeg even.

„Ik zou me, als ik joe was, niet zoo laten beïnvloenceeren door Lurkus,”